

próza

ENRIQUE IGLESIAS HARAPÁSA

Bene Zoltán

Nem sokkal azután, hogy véget ért életének azon időszaka, amelyben ellenállhatatlanul vonzódott a nagy kezű nőkhöz, P. fölfedezte magában a horgászt. Helyesebben a vágyat, hogy azzá váljon. A horgászást úgy képzelte, mint lélekemelő tevékenységet. A természet lágy ölen üldögél majd ki nyitható, ám kényelmes székében, egy remek könyvbe feledkezve, lába előtt kitémasztva az üveg-szálás bot, rajta orsó, rajta damil, a damil végén horog és nehezék, és a horgon halélvágyat gerjesztő pondró, az égen felhők, a nyakszirten szellősímitás...

– Erre vágyom – jelentette ki eltökélten, s legott fölkereste a legközelebbi horgászboltot. Bevásárolt mindent, amire úgy érezte, szüksége lehet, megérdeklődte, hol található a legkevésbé népszerű halastó ötven kilométeres körzeten belül, végül az új információk és eszközök birtokában taxiba ült, a csomagtartóba bedobált vödörrel, széket, botot, damilt, pondrót, s bemondta a címet.

A taxis furcsán vizslatta úgy három kilométeren keresztül, végül föltette az elmés kérdést:

– Pecázni megy?

– Nem én – rázta a fejét P. – Teszieszni.

A sofőr fintorgott, többet azonban nem szólt. Ez P.-t elégedettséggel töltötte el. Még busás borralót is adott, midőn kiszállt egy erdő szélén, földút kezdetén. Cipekedett még kétszáz métert a sudár nyárfák között, így érkezett meg a jóképű tanyás ingatlanhoz, kellemes, nádas tóval az udvarában.

– Jó napot – köszönt P.-re egy kopasz lány, orrában vadkanagyarral.

– Jó napot – mosolygott rá P. Előadta, hogy két-három napra jött, horgászni; az engedélyt itt vásárolná meg, amennyiben lehetséges, ha viszont nem, akkor nyitott az okos megoldásokra; ezenkívül szeretne egy szobát és egy jó helyet a tó partján. Meg egy kávét. A kopasz lány figyelmesen végighallgatta, bevezette az épületbe, rábökött egy ajtóra:

– Én Amanda vagyok, maga meg oda cuccolhat – majd, fejével a tó felé intve, hozzátette: – Ahol jölesik, ott telepszik le. Az anyagiakat előre kérem.

Határozottan mérsékelt öszszeget gombolt le P.-ről, ráadásul egy langyos Nescafé-t is hozott. P. lepakolt a szobájában, megitta a kávénak nevezett lötytyöt, hóna alá csapta a botot és a széket, meg az egyik könyvét, és levonult a partra. Fogalma sem volt, miként kell horgászni, ez azonban nem akadályozta abban, hogy élvezze. Rászúrt egy undorító pondrót a horogra, behajította, amilyen messzire tudta. Leült. A víz fodrait figyelte, nyakszirtején érezte a szellő simítását, mélyeket sóhajtott. Hol bámészkodott, hol a könyvébe temetkezett. Kellemes bizsergés töltötte el. A halak ugyan elkerültek, de emiatt nem szomorkodott. Érezte, ahogy fokozatosan süpped mind mélyebbre az univerzum titokzatos lényegében. Olyan érzés volt, mintha zselatinba merülne, ami lassan-lassan kocsonyává érik körülötte. Én vagyok a disznófül a kocsonyában, cikkant át az agyán. Elképzelte a hatalmas disznófület, rajta az arcvonásai-val, egy csülök társaságában, valami gigantikus tányéron...

– Jól érzi magát? – riasztotta föl melázásából Amanda.

P. rászegelte a tekintetét. Különös hangulat járta át. Bár nem akarta, mégis kibuggyant belőle a kérdés:

– Nem fáj?

– Micsoda?

– Amikor átdöfték az orrát a csonttal.

– Nem ezzel döfték át – válaszolt a lány megvető hangszíval –, hanem egy steril fémesszűvel.

– Értem... Nem fáj?

– Nem. Bírom a fájdalmat. És ha megkérdezi, hogy amikor náthás vagyok, nem csúng-e a taknyom, kirúgom maga alól a széket.

– Ez esetben inkább nem kérdezem meg.

– Szóljon, ha szüksége van valamire.

P. bólintott. Amanda, hangyányit mérgeesen, faképnél hagyta. Újra egyedül maradt a világgal. Megkísérelt újra elmerülni az anyatermesztben, ám ezúttal semmit nem érzett. Hogy csináljon valamit, kihúzta a horgot a vízből. A pondró eltűnt. Nem pótolta, inkább lefektette a botot a partra, levette a cipőjét, zokniját, leereszkedett a tavacska szélére,

Fotó: Adám Gyula

elmennek a harangok / minden nagypénteken / rómba mennék / odamenegetnek / s ott felejtik / a nyelvünket (Kányádi)

lógatta a lábát a hús vízbe. Arcát szellőbe mártogatta. Legszívesebben eldúdolt volna egy ide illő dalt, ha eszébe jutott volna egy is, ami ide illik. Úgy érezte, még lehet esélye alászállni egészen a mindenség megfoghatatlan velejéig...

Egyszerre éktelen fájdalom hasított a bal lába nagyujjába. Az anyatermeszt nem kér belőlem, gondolta. Ordítva ugrott föl, nagy lábujján rusnya szörnyeteg lógott: nagy fejjű, kicsiny testű teknőcféle, végtagjai kitéremkedtek szűkre szabott pánccja alól. P. fél lábon ugrált, a bal lábát rázva igyekezett megszabadulni a fenevadtól.

– Enrique! – hallotta a háta mögül Amanda hangját.

A lány, mintha a földből nőtt volna ki, hirtelen mellette termett, egy fakanállal próbálta szétfeszíteni a bestia száját, hátha ettől elengedi P.-t, aki eközben olyan artikulátlanul üvöltött, mint borfeszítvél idején szokott hajnalban, hazafelé tántorogva. Aztán – talán Amanda serénykedése miatt, talán azért, mert elfáradt – az állat egyik pillanatról a másikra

eleresztette a zsákmányt.

– Nincs a szájában az ujjja – jelentette ki a lány. Kezében tartotta a támadót, erősen szorította a pánccját, hiába tekerőzött a busa fej, nem tudott belémarni. – Megúsztá olcsón. Ne nyavalyogjon, ellátom mindjárt!

Amanda, kezében a ficánkoló teknőssel, elviharzott. Két percen belül viszont visszatért, pálinkát lötytyintett P. lábfejére, amitől P. minden addiginál jobban óbéga-tott. A lány az üvöltéssel mit sem törődve eltávolította a körömdarabkákat, húscsapatokat és a sérült bőrt a megtépázott ujjról, megszorította valami sárga porral a sebet, végül alaposan bepólyálta.

– Ápolónőként végeztem, ne fosson – vigasztalta P.-t.

És különös módon P. nem volt vigasztalhatatlan. Bár a lábujja iszonyúan lüktetett, sem haragot, sem bosszúsomjat nem érzett. Talán azért, mert tekintetét Amanda szépen domborodó fenekén legeltethette.

– Miféle szerzet Enrique? – kérdezte, midőn a lányra támaszkod-

va bicegett az épület felé.

– Aligátorteknős. Enrique Iglesiasról neveztem el. Pár napja szökött meg. Jó, hogy rátalált.

– Inkább ő talált rám...

Megtorpantak. Amanda a férfi felé fordult.

– Nézze, én nem jelentem föl magát, amiért engedély nélkül horgászott és megfogta a mellemet, maga meg elfelejti ezt az incidenst – mondta ellentmondást nem tűró hangon.

– Mikor fogtam meg a mellét? – csodálkozott P.

– Mikor nem hiszi el a rendőr, ha sírva adom neki elő? Azért tapostam a lábára bakancscsal, hogy védekezzen.

– Arra semmi szükség nem volt. Ha közli, hogy nem jól simogatom, abbahagyom.

– Na persze...

Mialatt bebicegtek a házba, P. észrevette, hogy Amandának milyen nagyok a kezei. Izgalmában megfogta a mellét. A lány nem ellenkezett. Nyilván azért, mert momentán nem viselt bakancsot.

vers

Czegő Zoltán

Goethe könyvére

A tájba képzeltem magam egy percre.

Anyámat láttam fölcsapott karokkal.

Jégverés dühöngött szanaszerte.

Az ő imája súgta: Isten nagyot hall.

A hegy felé néztem óvatag, sajtogva.

Iszonyú messze állt ott a kisgyerek,

kit morzsalék időre fogtam két karomba,

s utána lépni szinte nem merek.

Átok a küldetésben

– Magad hozod majd győztesen a pajzsod,
vagy ezen hoznak holtan haza téged.

(A spártai anya, fiához.)

Nézem, ahogy megy halálba Trója, Karthágó népe,
és nem tudni, ki marad alul: aki meghal, vagy aki él.

De azt már tudom bizonyosan én, a halandó,
ismervén és megsimogatván annyi állatot, bogarat, gyermeket –
egyetlen élő faj se gyilkolja önmagát, csak az emberi.

Szerintem bizonyos, hogy küldetése van az élők között.

Így gyilkolni házon belül s egy fedél alatt, másmiért nem lehet.

Jelzett utakon Csaba királyfi

Jé, négy nap múlva oda

az esztendő egyhatoda!

Kétségtelen, vagyunk.

Kétségtelenek. Akár a Soha.

Sok nyugtalan őszám mind oda.

Én talán megnyugodtam.

Kikövetelem nyugalmam,

ha lebukom holtan.

Fenn a Kárpátokban

jelzett utakon járt

unokám a hóban.

A nyoma máig ott van.

Csillagösvénynek jelzett.

Csaba királyfi lett,

ígér áldott kenyeret,

kegyelmet.

Ott repült a gyermek.

Hát nem vetettem homokba.